

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 3. marca 2015 v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovarsyho a sudcov JUDr. Richarda Bureša a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci odsúdenej **M. T. o sťažnosti odsúdenej** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 9. októbra 2014, sp. zn. 5 Ntok 2/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdenej M. T. **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. októbra 2004, sp. zn. 3 T 6/04, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. januára 2005, sp. zn. 5 To 110/2004, bola teraz odsúdená M. T. uznaná za vinnú z trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. a iné účinného do 31. augusta 2002 na tom skutkovom základe, že spoločne s T. T.

1/

A/ v K.K., a v M.M., okres Košice – okolie, v období najmenej od 28. augusta 2000 až do 30. júna 2002 s výnimkou krátkych období hospitalizácie v zdravotníckych zariadeniach, ako rodičia mal. L. T., nar. XY a mal. M. T., nar. XY, sa vyhýbali svojej povinnosti vyplývajúcej zo Zákona o rodine vyživovať a zaopatrovať svoje maloleté deti tým, že im odopierali zdravotnú starostlivosť napriek tomu, že obaja maloletí, ako ťažko zdravotne postihnutí, si vyžadovali zvýšený lekársky dohľad, nestarali sa o ich základnú hygienu a výživu, v dôsledku čoho boli obaja maloletí fyzicky aj psychicky zanedbaní a museli byť opakovane hospitalizovaní s následným podaním podnetu na ich vyňatie z rodinného prostredia,

B/ v K. a na rôznych miestach v M. od 10. augusta 2001, t. j. od narodenia mal. L. T., do 17. júna 2002 s výnimkou krátkeho obdobia hospitalizácie, ako jej rodičia sa vyhýbali svojej povinnosti vyživovať a zaopatrovávať toto svoje maloleté dieťa tým, že maloletej opakovane odopierali stravu a zdravotnú starostlivosť, v dôsledku čoho musela byť opakovane hospitalizovaná v zanedbanom stave, podvyživená a so zistením celkovej koordinačnej poruchy stredne ťažkého stupňa,

2/

A/ v K. na a v M., okres Košice – okolie, v období najmenej od 1. júla 2002 do 6.00 hod. dňa 1. júla 2003 sa vyhýbali svojej povinnosti vyživovať a zaopatrovávať svoje maloleté dieťa L. T., nar. XY, tak, že mu odopierali stravu a zdravotnú starostlivosť, ktorú potreboval i vzhľadom na jeho postihnutie detskou mozgovou obrnou vyžadujúce zvýšený lekársky dohľad tak, že s ním nechodili na lekárom doporučené kontroly a očkovania, následkom čoho u maloletého došlo k celkovému vyhladovaniu organizmu s následným zlyhaním srdcovocievnej činnosti, čo viedlo dňa 1. júla 2003 o 6.00 hod. k jeho smrti,

B/ v K. a na rôznych miestach v M., okres Košice – okolie, v období od 1. júla 2002 do 23. októbra 2003 sa vyhýbali svojej povinnosti zaopatrovávať a vyživovať svoje maloleté deti M. T., nar. XY a L. T., nar. XY, a v období od 16. februára 2003 do 24. júna 2003 sa úmyselne vyhýbali svojej povinnosti zaopatrovávať a vyživovať svoje maloleté dieťa E. T., nar. XY tak, že im bezdôvodne odopierali stravu, nevyhnutnú osobnú starostlivosť, hygienu a zdravotnú starostlivosť, následkom čoho došlo u maloletých k podvýžive a celkovému fyzickému a psychickému zanedbaniu a u maloletých M. T. a L. T. i k spôsobeniu mučivých útrap.

Za to bola M. T. odsúdená podľa § 215 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, pre výkon ktorého bola zaradená podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Odsúdená M. T. podala v predmetnej trestnej veci opakovane návrh na povolenie obnovy konania, ktorý Krajský súd v Košiciach uznesením z 9. októbra 2014, sp. zn. 5 Ntok 2/2014, **odmietol** na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 402 ods. 2 Tr. por.

Svoje rozhodnutie súdu prvého stupňa odôvodnil v podstate tým, že odsúdená v návrhu uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala odsúdená **sťažnosť** a navyše aj **námietku zaujatosti**.

Sťažnosť proti napadnutému uzneseniu odôvodnila tým, že pri rozhodovaní o jej vine došlo k porušeniu zákona, pretože vec nebola riadne prešetrená. Takto bola odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov len preto, že Krajský súd v Košiciach bol voči nej zaujatý. V danom prípade mala byť podľa nej odsúdená detská lekárka MUDr. K. P., pretože to bola práve ona, ktorá zanedbala svoje povinnosti pri liečení jej syna.

Opakovane písomne podaná námietka zaujatosti odsúdenej po doručení napadnutého uznesenia nebola bližšie odôvodnená, a ani špecifikovaná, pričom nie je z nej ani zrejmé, voči ktorým sudcom a ktorému súdu vôbec smeruje.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia prvostupňového súdu sťažnostný – Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odsúdená M. T. v odôvodnení sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu argumentovala rovnako ako v podanej žiadosti o povolenie obnovy konania.

Z pripojených trestných spisov vyplýva, že v konaní Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6 Ntok 1/2005 podali odsúdení T. T. a M. T. návrh na povolenie obnovy konania, ktorú dňa 11. júla 2007 vzali späť. Dôvodom návrhu na obnovu konania bola námietka odsúdených, že MUDr. K. P. nepredpísala lieky a neposlala ich so synom L. na neurologické vyšetrenie.

V ďalšej veci Krajského súdu v Košiciach z 12. marca 2008, sp. zn. 4 Ntok 2/2007 odsúdená M. T. vytýkala vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania identicky nesprávny postup lekárky. Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. augusta 2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2008, sp. zn. 6 Tost 6/2008 sťažnosť odsúdenej zamietol.

Pri prieskumnej činnosti zistil sťažnostný súd aj skutočnosť, že v trestnej veci Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 6 Ntok 1/2009 odsúdená M. T. vo veci Krajského

súdu v Košiciach pod sp. zn. 3 T 6/2004 podala ďalší návrh na obnovu konania. Návrhom na obnovu konania sa domáhala konfrontácie s MUDr. K. P. a zabezpečením zdravotnej karty syna L., z ktorej malo byť zrejmé, že lekárka ich na odborné neurologické vyšetrenie neodporučila. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 15. januára 2010 návrh na obnovu konania aj v tejto veci zamietol, pretože neboli zistené podmienky na obnovu konania. Po podaní sťažnosti odsúdenou Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 Tost 4/2010 uznesením z 9. marca 2010 túto zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený orgán na podklade podanej sťažnosti preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktorému predchádzalo (§ 192 ods. 1 Tr. por.) a zistil, že sťažnosť odsúdenej nie je dôvodná.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Úlohou súdu v tomto konaní je teda skúmať, či nevyšli najavo nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by mohli samy osebe alebo spolu s inými už známymi dôkazmi zmeniť pôvodné rozhodnutie, a nie preskúmať vyhodnotenie už vykonaných dôkazov a prehodnocovať skutkové a právne závery pôvodného konania.

Ako však vyplýva z návrhu odsúdenej na povolenie obnovy konania a obsahu jej sťažnosti, týmto sa domáhala, aby jej konanie nebolo považované za trestné, pričom neuviedla žiadne nové dôkazy, resp. skutočnosti.

So zreteľom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď návrh na povolenie obnovy konania podaný odsúdenou M. T. **odmietol** podľa § 402 ods. 2 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por., a preto sťažnosť odsúdenej **zamietol** ako nedôvodnú.

Najvyšší súd sa zaoberal aj opakovanou námietkou odsúdenej M. T. v tomto sťažnostnom konaní, pričom nezistil, že by konajúci členovia príslušného prvostupňového senátu, ako zákonní sudcovia, boli vo veci z rozhodovania z akýchkoľvek dôvodov vylúčení, či už pre svoj pomer k prejednáwanej veci, alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 3. marca 2015

JUDr. Martin P i o v a r t s y, v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Richard Bureš

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Zuzana Vojtelová